Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
PAOLO MENGOZZI
esitatud 7. detsembril 2016[1]

Liidetud kohtuasjad C-376/15 P ja C-377/15 P

Changshu City Standard Parts Factory,
Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd
versus

Euroopa Liidu Nõukogu

Apellatsioonkaebus — Dumping — Määrus (EÜ) nr 1225/2009 — Artikli 2 lõike 7 punkt a ning lõiked 10 ja 11 — Dumpinguvastane leping — Punkt 2.4 ja punkt 2.4.2 — Rakendusmäärus (EL) nr 924/2012 — Teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide import — Asjaomane toode — Teatavate eksporditehingute dumpingumarginaali arvutusest väljajätmine — Ekspordihinna ja normaalväärtuse õiglane võrdlus mitteturumajanduslikust riigist pärit impordi korral — Teatavate kohanduste tegemisest keeldumine — Põhjendamiskohustus

1. Kas Euroopa Liidu institutsioonid võivad dumpingumarginaalide kindlaksmääramisel, nimelt mitteturumajanduslikust riigist pärit impordi puhul, asjaomase tootega seonduvad teatavat liiki eksporditehingud normaalväärtuse ja ekspordihinna võrdlusest välja jätta? Milline on kohanduste tegemise nõude ulatus normaalväärtuse ja ekspordihinna õiglase võrdlemise kohustuse raames, kui normaalväärtus määrati kindlaks võrdlusriigi meetodi järgi?

2. Niisugused on sisuliselt käesolevates liidetud kohtuasjades esitatud peamised küsimused, mis on seotud kahe apellatsioonkaebusega, mille esitasid koos kaks Hiina äriühingut, Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd. Need kaks äriühingut paluvad oma apellatsioonkaebustes tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 29. aprilli 2015. aasta kohtuotsus Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener *vs.* nõukogu[2] (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“), millega viimane jättis rahuldamata nende hagi, milles nõuti nõukogu 4. oktoobri 2012. aasta rakendusmääruse (EL) nr 924/2012[3] (edaspidi „vaidlusalune määrus“) tühistamist.

3. Nendes kohtuasjades palutakse Euroopa Kohtul anda olulised selgitused Euroopa Komisjoni ja Euroopa Liidu Nõukogu (edaspidi koos „institutsioonid“) kohustuste ulatuse kohta dumpingumarginaali olemasolu kindlaksmääramisel, nimelt mitteturumajanduslikust riigist pärit impordi puhul.

1 — Algkeel: prantsuse.

2 — T-558/12 ja T-559/12, EU:T:2015:237.

3 — Määrus, millega muudetakse määrust (EÜ) nr 91/2009 (ELT 2012, L 275, lk 1).

I. Õiguslik raamistik

A. *WTO õigus*

4. 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe VI artikli rakendamise lepingu (GATT) (edaspidi „dumpinguvastane leping“)[4] artiklis 2 pealkirjaga „Dumpingu kindlaksmääramine“ on sätestatud:

„2.4. Ekspordihinda ja harilikku väärtust võrreldakse õiglaselt. Võrdlus tehakse ühel ja samal kaubandustasandil, üldjuhul *ex factory* hanke tasandil, ning ajaliselt võimalikult lähedaste müükide suhtes. Igal üksikjuhul arvestatakse vastavalt olukorrale maha hindade võrreldavust mõjutavad vahed, sealhulgas müügitingimuste, maksustamise, kaubandustasandite, koguste ja füüsiliste omaduste vahed ning kõik muud hindade võrreldavust mõjutavad vahed. […] Võimuorganid teatavad asjaomastele pooltele, millist teavet on vaja õiglase võrdluse jaoks, ega pane nendele pooltele põhjendamata tõendamiskohustust. […]

2.4.2. Vastavalt õiglast võrdlust reguleerivatele lõike 4 sätetele tuvastatakse dumpingumäärade olemasolu juurdlusetapi ajal harilikult kõigi võrreldavate eksporditehingute kaalutud keskmise hariliku väärtuse võrdlemisel nende tehingute kaalutud keskmiste hindadega või hariliku väärtuse ja ekspordihindade tehingupõhisel võrdlemisel […]“.

B. *Liidu õigus*

5. Määruse (EÜ) nr 1225/2009[5] (edaspidi „algmäärus“) artiklis 2 „Dumpingu kindlaksmääramine“ on sätestatud:

„[…]

C. Võrdlemine

10. Ekspordihinna ja normaalväärtuse vahel tehakse õiglane võrdlus. Võrreldakse samal kaubandustasandil enam-vähem samal ajal toimunud müüki ning nõuetekohaselt võetakse arvesse hinna võrreldavust mõjutavaid erinevusi. Kui kindlaksmääratud normaalväärtus ja ekspordihinnad ei ole võrreldavatel alustel, võetakse igal juhul eraldi kohanduste näol nõuetekohaselt arvesse neid tegurite väidetavaid ja ilmnenud erinevusi, mis mõjutavad hindu ja hinna võrreldavust. […]

D. Dumpingumarginaal

11. Vastavalt asjakohastele õiglast võrdlust reguleerivatele sätetele määratakse dumpingumarginaalide olemasolu uurimisperioodi jooksul harilikult kindlaks kõigi [liitu] suunatud ekspordi tehingute kaalutud keskmise normaalväärtuse võrdlemisel nende tehingute kaalutud keskmiste hindadega või normaalväärtuste ja [liitu] suunatud ekspordi üksikute hindade tehingupõhisel võrdlemisel. Kaalutud

4 — Nõukogu 22. detsembri 1994. aasta otsusega 94/800/EÜ, mis käsitleb Euroopa Ühenduse nimel sõlmitavaid tema pädevusse kuuluvaid küsimusi puudutavaid kokkuleppeid, mis saavutati mitmepoolsete kaubandusläbirääkimiste Uruguay voorus (1986–1994), (EÜT L 336, lk 1; ELT eriväljaanne 11/21, lk 80) kiitis nõukogu heaks Marrakechis 15. aprillil 1994 allkirjastatud Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) asutamislepingu ning selle lepingu lisades 1–3 olevad kokkulepped, mille hulka kuulub dumpinguvastane leping.

5 — Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT 2009, L 343, lk 51, ja parandus ELT 2010, L 7, lk 22), mida on muudetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määrusega (EL) nr 1168/2012 (ELT 2012, L 344, lk 1).

keskmise põhjal määratud normaalväärtust võib siiski võrrelda kõigi [liitu] suunatud ekspordi üksiktehingute hindadega, kui ekspordihindade struktuuris esinevad olulised erinevused seoses eri ostjate, piirkondade või ajavahemikega ning kui käesoleva lõike esimeses lauses märgitud meetodid ei kajasta täiel määral kasutatava dumpingu tegelikku ulatust. […]“

II. Vaidluste taust ja vaidlusalune määrus

6. Kohtuvaidluste taust on üksikasjalikult esitatud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–16. Käesoleva menetluse tarvis piisab sellest, kui meelde tuletada, et määrusega nr 91/2009 [6] kehtestas nõukogu teatavate Hiinast pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordile dumpinguvastase tollimaksu.

7. Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) vaidluste lahendamise organ võttis 28. juulil 2011 vastu apellatsioonikogu aruande ja vaekogu aruande, mida on muudetud apellatsioonikogu aruandega juhtumis „Euroopa ühendused – lõplikud dumpinguvastased meetmed teatavate Hiinast pärit rauast või terasest kinnitusdetailide suhtes“ [7]. Nendes aruannetes tuvastati, et liit oli rikkunud teataval hulgal WTO õigusnorme.

8. Selleks et kindlaks määrata, kuidas tuleb määrust nr 91/2009 muuta, et kooskõlastada see vaidluste lahendamise organi soovitustega, algatas komisjon selle määrusega kehtestatud dumpinguvastaste meetmete läbivaatamise [8].

9. Nõukogu võttis pärast seda läbivaatamist, mis toimus määruse (EÜ) nr 1515/2001 [9] alusel, 4. oktoobril 2012 vastu vaidlusaluse määruse.

10. Vaidlusaluses määruses märkis nõukogu kõigepealt, et vaidluste lahendamise organi aruanded ei olnud mõjutanud määruses nr 91/2009 esitatud järeldusi asjaomase toote ja samasuguse toote kohta [10].

11. Seejärel tuletas nõukogu meelde, et vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile a tuleb eksportivate tootjate puhul – nagu apellandid –, kellele ei ole võimaldatud turumajanduslikku kohtlemist, määrata normaalväärtus võrdlusriigis kehtiva hinna või arvestusliku väärtuse alusel. Sel juhul leiti, et India on sobiv kolmas turumajanduslik riik. Seega määrati normaalväärtus kindlaks koostööd tegeva India tootja poolt omamaisel turul müüdava asjaomase toote hindade põhjal [11].

12. Nõukogu jättis seejärel rahuldamata kohandamistaotlused, mille apellandid olid algmääruse artikli 2 lõike 10 alusel esitanud tootmiskulude, tõhususe ja tootlikkuse erinevuste arvessevõtmiseks [12]. Selle kohta märkis nõukogu, et pooled ei olnud tõendanud, et kuluerinevused väljendusid hinnavahedes. Nõukogu tuletas meelde, et uurimistes mitteturumajanduslike riikide kohta, nagu Hiina, kasutatakse kolmandat turumajanduslikku riiki selleks, et välistada niisuguste hindade ja kulude arvessevõtmine, mis ei kujuta endast turujõudude tavalist tagajärge. Kuna esialgses uurimises ei võimaldatud ühelegi Hiina eksportivale tootjale turumajanduslikku kohtlemist, ei saa leida, et nende kulustruktuur kajastab

6 — Nõukogu 26. jaanuari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 91/2009, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes (ELT 2009, L 29, lk 1).

7 — Apellatsioonikogu aruanne, AB-2011-2, WT/DS397/AB/R, 15.7.2011.

8 — Komisjoni 6. märtsi 2012. aasta teatis teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes kehtivate dumpinguvastaste meetmete kohta, mis võeti pärast Maailma Kaubandusorganisatsiooni vaidluste lahendamise organi 28. juulil 2011 kinnitusdetailide vaidluses (DS397) vastuvõetud soovitusi ja otsuseid (ELT 2012, C 66, lk 29).

9 — Nõukogu 23. juuli 2001. aasta määrus (EP) nr 1515/2001 meetmete kohta, mida ühendus võib võtta pärast WTO vaidluste lahendamise organi aruannet dumpingu- ja subsiidiumivastaste meetmete kohta (ELT 2001, L 201, lk 10; ELT eriväljaanne 11/38, lk 50). See määrus tunnistati kehtetuks ja asendati Euroopa Parlamendi ja nõukogu 11. märtsi 2015. aasta määrusega (EL) 2015/476 meetmete kohta, mida liit võib võtta pärast WTO vaidluste lahendamise organi aruannet dumpingu- ja subsiidiumivastaste meetmete kohta (ELT 2015, L 83, lk 6).

10 — Vt vaidlusaluse määruse põhjendus 6, milles viidatakse määruse nr 91/2009 põhjendustele 40–57.

11 — Vaidlusaluse määruse põhjendused 29 ja 31 ning vaidlustatud kohtuotsuse punkt 41.

12 — Vaidlusaluse määruse põhjendused 41 ja 103.

selliseid turuväärtusi, mida saaks kasutada kohandamise alusena, eelkõige seoses tooraine kättesaadavusega. Peale selle konkureeris India tootja India omamaisel turul paljude teiste tootjatega ja tema hinnad kajastasid täielikult siseturul valitsevat olukorda. Seepärast jättis nõukogu kohandamistaotlused rahuldamata.

13. Dumpingumarginaalide kindlaksmääramiseks algmääruse artikli 2 lõike 11 kohaselt otsustasid institutsioonid omavahel võrrelda tehingute keskmist kaalutud normaalväärtust ja eksporditehingute hindade kaalutud keskmist liitu eksportimisel (edaspidi „esimene sümmeetriline meetod“) [13].

14. Võrdlemise etapis selgus aga, et India tootja ei tootnud ega müünud kõiki asjaomase toote liike, mida Hiina eksportivad tootjad eksportisid [14].

15. Nendel tingimustel võrdlesid institutsioonid ekspordihinda ja normaalväärtust ainult nende asjaomase toote liikide põhjal, mida Hiina eksportivad tootjad eksportisid ja millele vastavat tooteliiki tootis ja müüs ka India tootja. Eksporditehingud nende asjaomase toote liikide puhul, millele vastavat tooteliiki India tootja siseturul ei müünud, jäeti dumpingumarginaali arvutusest välja [15]. Selliselt kindlaksmääratud dumpingu mahtu arvestati seejärel üldiselt kõikide asjaomase toote liikide puhul [16].

16. Institutsioonid pidasid seda meetodit kõige usaldusväärsemaks, et määrata kindlaks dumpingu tase, kuna „kui kõiki muid eksporditud tooteliike oleks püütud kokku sobitada India tootja väga sarnaste tooteliikidega, oleks selle tulemus olnud ebatäpsed järeldused“ [17]. Nad leidsid samuti, et dumpingu arvutamiseks kasutatud eksporditehingud olid tüüpilised Hiina eksportivate tootjate poolt eksporditud kõikide asjaomase toote liikide puhul [18].

17. Kokkuvõttes vähendas vaidlusalune määrus määrusega nr 91/2009 kehtestatud dumpinguvastast tollimaksu 38,3%-ni Changshu City Standard Parts Factory jaoks ja säilitas äriühingu Ningbo Jinding Fastener puhul määratud tollimaksu 64,3% tasemel [19].

18. Vaidluste lahendamise organ võttis 12. veebruaril 2016 vastu apellatsioonikogu aruande ja vaekogu aruande, mida on muudetud apellatsioonikogu aruandega juhtumis „Euroopa ühendused – lõplikud dumpinguvastased meetmed teatavate Hiinast pärit rauast või terasest kinnitusdetailide suhtes – Hiina tuginemine WTO vaidluste lahendamist reguleerivate eeskirjade ja protseduuride käsitusleppe artiklile 21.5“ [20]. Nendes aruannetes tuvastati, et vaidlusaluse määrusega rikub liit jätkuvalt teatavaid WTO õigusnorme. Nendes aruannetes seatakse nimelt kahtluse alla vaidlusaluse määruse osad, mis käsitlevad teatavate huvitatud isikute esitatud kohandamistaotlusi, nagu ka Hiina eksportivate tootjate poolt eksporditavate asjaomase toote liikide kohta, millele vastavat ühtegi tooteliiki see India tootja ei tootnud ega müünud, tehtud tehingute dumpingumarginaali arvutamisest välja jätmist.

13 — Vaidlusaluse määruse põhjendus 105.

14 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 42.

15 — Vaidlusaluse määruse põhjendused 82, 102 ja 109 ning vaidlustatud kohtuotsuse punktid 43, 44 ja 60.

16 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 60.

17 — Vaidlusaluse määruse põhjendus 109.

18 — Vaidlusaluse määruse põhjendus 109.

19 — Vt vaidlusaluse määruse artikkel 1. Need dumpinguvastased tollimaksud jäeti hiljem jõusse komisjoni 26. märtsi 2015. aasta rakendusmäärusega (EL) 2015/519, millega pärast määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 11 lõike 2 kohast aegumise läbivaatamist kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks, mida laiendatakse Malaisiast lähetatud teatavate rauast või terasest kinnitusdetailide impordile, olenemata sellest, kas need deklareeritakse Malaisiast pärinevana või mitte (ELT 2015, L 82, lk 78).

20 — Apellatsioonikogu aruanne AB-2015-7, WT/DS397/AB/RW, 18.1.2016.

19. Komisjon võttis 26. veebruaril 2016 vastu rakendusmääruse (EL) 2016/278[21]. Selles määruses, mis võeti vastu vastavalt määrusele (EL) 2015/476[22], otsustas komisjon tulenevalt eelmises punktis nimetatud vaidluste lahendamise organi aruannetest määrusega nr 91/2009 kehtestatud ja vaidlusaluse määrusega muudetud dumpinguvastased tollimaksud tühistada.

III. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

20. Mõlemad apellandid esitasid Üldkohtu kantseleisse 24. detsembril 2012 esitatud hagiavaldustega hagi nõudega vaidlusalune määrus tühistada. Oma hagi põhjenduseks esitasid apellandid Üldkohtus kaks väidet.

21. Esimene väide oli, et on rikutud algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a, lõikeid 8, 9 ja 11 ning artikli 9 lõiget 5, diskrimineerimiskeelu põhimõtet ja dumpinguvastase lepingu artiklit 2.4.2. Selle väite raames heitsid apellandid institutsioonidele ette Hiina eksportivate tootjate poolt eksporditavate asjaomase toote nende liikide kohta sõlmitud tehingute, millele vastavat ühtegi tooteliiki see India tootja ei tooda ega müü, dumpingumarginaali arvutusest välja jätmist.

22. Teine väide oli, et on rikutud algmääruse artikli 2 lõiget 10 ja dumpinguvastase lepingu artiklit 2.4 ning ELTL artiklit 296. See puudutas apellantide esitatud kohandamistaotluste rahuldamata jätmist.

23. Vaidlustatud kohtuotsusega lükkas Üldkohus apellantide mõlemad väited tagasi ja jättis hagid tervikuna rahuldamata.

IV. Poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus

24. Apellandid paluvad Euroopa Kohtul:

— vaidlustatud kohtuotsus tühistada;

— rahuldada nõuded, mille nad esitasid Üldkohtule esitatud kaebuses, ja tühistada vaidlusalune määrus apellante puudutavas osas ning

— mõista nende kohtukulud Üldkohtu ja Euroopa Kohtu menetluses välja nõukogult ja jätta menetlusse astujate kohtukulud nende endi kanda.

25. Nõukogu palub jätta apellatsioonkaebused rahuldamata ning mõista apellatsiooni- ja Üldkohtus toimunud menetluse kohtukulud välja apellantidelt.

26. Komisjon palub Euroopa Kohtul jätta apellatsioonkaebused vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata. Ta palub teise võimalusena jätta apellatsioonkaebused põhjendamatuse tõttu rahuldamata ja mõista kohtukulud välja apellantidelt.

27. Euroopa Kohtu presidendi 22. septembri 2015. aasta otsusega liideti kohtuasjad C-376/15 P ja C-377/15 P kirjalikuks ja suuliseks menetlemiseks ning kohtuotsuse tegemiseks.

21 — Määrus, millega tunnistatakse kehtetuks teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes kehtestatud lõplik dumpinguvastane tollimaks, mida on laiendatud Malaisiast lähetatud teatavate rauast või terasest kinnitusdetailide impordile, olenemata sellest, kas need deklareeritakse Malaisiast pärinevatena või mitte (ELT 2016, L 52, lk 24).

22 — Vt käesolev ettepanek, joonealune märkus 9.

V. Õiguslik analüüs

28. Apellandid esitavad oma apellatsioonkaebuste põhjenduseks kaks väidet. Enne nende väidete analüüsimist tuleb siiski käsitleda kahte sissejuhatavat küsimust: võimalik poolelioleva kohtuasja olemasolu ja käesoleval juhul dumpinguvastasele lepingule ja vaidluste lahendamise organi otsustele ja soovitustele tuginemise võimalikkus.

A. *Samal ajal pooleli oleva kohtuasja vastuväide*

29. Komisjon esitab samal ajal pooleli oleva kohtuasja vastuväite. Ta väidab, et apellatsioonkaebused kahes kõnealuses liidetud kohtuasjas on identsed. Nimelt on tema väitel identsed menetluse pooled, vaidlustatud aktid, vaidlustatud kohtuotsus, nagu ka apellatsioonkaebustes menetlusepoolte esitatud väited ja argumendid.

30. Siinkohal tuleb meelde tuletada, et Euroopa Kohtu kohtupraktika kohaselt tuleb teisest hagist hiljem algatatud hagi, milles on vaidlus samade poolte vahel, mis põhineb samadel väidetel ja milles nõutakse sama õigusakti tühistamist, jätta samal ajal pooleli oleva kohtuasja tõttu vastuvõetamatuna läbi vaatamata [23].

31. Käesoleval juhul tuleb tõdeda, et apellatsioonkaebustes, mille mõlemad apellandid esitasid kahes käesolevas kohtuasjas koos, on vaidlus täpselt samade poolte vahel. Peale selle on nende ese identne, sest mõlemas apellatsioonkaebuses nõutakse liidetud kohtuasjades tehtud kohtuotsuse tühistamist. Lõpuks on need kaks apellatsioonkaebust identsed ja nendes esitatakse täpselt samad väited. Nendel tingimustel tuleb apellatsioonkaebus kohtuasjas C-377/15 P põhjusel, et see esitati hiljem, vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata jätta, sest on olemas samal ajal pooleli olev kohtuasi.

B. *Dumpinguvastasele lepingule ja vaidluste lahendamise organi otsustele ja soovitustele tuginemise võimalikkus*

32. Pooled tuginevad oma argumentides teatavatele dumpinguvastase lepingu sätetele ja mitmele vaidluste lahendamise organi otsusele ja soovitusele. Vaidlustatud kohtuotsuses lähtus Üldkohus vaidlusaluse määruse õiguspärasuse hindamiseks ühelt poolt dumpinguvastase lepingu punktidest 2.4 ja 2.4.2 ning teiselt poolt WTO apellatsioonikogu aruandest, et välistada selle asjassepuutuvus [24]. Peale selle, nagu nähtub käesoleva ettepaneku punktist 18, võttis vaidluste lahendamise organ 2016. aasta veebruaris, pärast vaidlustatud kohtuotsuse kuulutamist vastu kaks aruannet, mille järeldused puudutavad otseselt vaidlusalust määrust. Nende aruannete üle vaidlesid pooled kohtuistungil Euroopa Kohtus.

33. Nendel tingimustel tuleb kõigepealt kindlaks määrata, kas ja mil määral saab käesolevas kohtuasjas tugineda dumpinguvastasele lepingule ja vaidluste lahendamise organi otsustele ja soovitustele, millele pooled ulatuslikult viitasid.

34. Esiteks tuleb dumpinguvastase lepingu kohta meelde tuletada, et vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikale ei ole WTO kokkulepped nende olemust ja ülesehitust arvestades põhimõtteliselt sellised normid, mille alusel saab kontrollida liidu institutsioonide aktide õiguspärasust. Euroopa Kohus on siiski kahel juhul erandina möönnud, et sõltuvalt olukorrast on liidu kohtu ülesanne

23 — Kohtuotsus, 9.6.2011, Diputación Foral de Vizcaya jt *vs.* komisjon (C-465/09 P–C-470/09 P, ei avaldata, EU:C:2011:372, punkt 58 ja seal viidatud kohtupraktika).

24 — Vt vastavalt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 33–40 ja 86–90.

kontrollida liidu akti ja selle akti rakendamiseks võetud aktide õiguspärasust WTO lepingute alusel [25]. Tegu on juhuga, kus liit soovis täitmisele pöörata konkreetset nende kokkulepete raames võetud kohustust (nn „Nakajima“ erand [26]), ja juhuga, kus kõnealuses liidu aktis on sõnaselgelt viidatud nimetatud kokkulepete täpsetele sätetele (nn „Fedioli“ erand [27]).

35. Selle kohta on Euroopa Kohus täpsustanud, et selleks et teatavatel konkreetsetel juhtudel võiks WTO dumpinguvastane süsteem kujutada endast erandit üldpõhimõttest, mille kohaselt liidu kohus ei saa kontrollida liidu institutsioonide aktide õiguspärasust kokkusobivuse osas WTO lepingute eeskirjadega, tuleb õiguslikult piisavalt tõendada, et seadusandja avaldas tahet rakendada liidu õiguses WTO lepingute kontekstis võetud konkreetset kohustust. Selleks on vaja, et spetsiifilisest vaidlustatud liidu õigusnormist saaks järeldada, et sellega rakendatakse liidu õiguses WTO lepingutest tulenevat konkreetset kohustust [28].

36. Käesoleval juhul Euroopa Kohus juba tunnistas, et algmääruse artikli 2 lõikega 11 tahtis liit rakendada dumpinguvastase kokkuleppe artiklist 2.4.2 tulenevaid konkreetseid kohustusi [29]. Üldkohus leidis seega vaidlustatud kohtuotsuse punktis 34 õigusega, et liidu kohtul tuleb kontrollida vaidlusaluse määruse õiguspärasust viimati nimetatud sätte seisukohast.

37. Algmääruse artikli 2 lõike 10 puhul nähtub selgelt asjaolust, et selle sätte esimeses lauses on kasutatud täpselt samu sõnu, mida on kasutatud dumpinguvastase lepingu punktis 2.4, et vähemalt selle esimeses lauses ette nähtud ekspordihinna ja normaalväärtuse „õiglaselt võrdlemise“ kohustuse osas tahtis liidu seadusandja nimetatud algmääruse sättega rakendada dumpinguvastase lepingu konkreetseid kohustusi [30]. Sellest järeldub, et ka selle sätte seisukohast on Euroopa Kohtu ülesanne kontrollida kõnealuste liidu aktide õiguspärasust, andes mõistele „õiglane võrdlus“ tähenduse, mis sellel on WTO õiguses [31].

38. Teiseks, mis puutub vaidluste lahendamise organi otsustesse ja soovitustesse, siis on Euroopa Kohus otsustanud, et ettevõtja võimalus väita liidu kohtus, et teatav liidu akt on vastuolus vaidluste lahendamise organi otsusega, ei ole lubatud. Nii tuleneb Euroopa Kohtu kohtupraktikast, et vähemalt mitte siis, kui liit pidanuks vaidluste lahendamise organi otsuse või soovituse tulemusel võtma konkreetse kohustuse, ei saa liidu kohtus – mitte rohkem kui WTO kokkulepetes sätestatud materiaalõiguslikele normidele – tugineda sellisele soovitusele või otsusele, millega tuvastatakse WTO eeskirjade rikkumist, selleks et kindlaks teha, kas mõni liidu aktidest on selle soovituse või otsusega vastuolus [32].

39. Tulenevalt liidu sõlmitud rahvusvaheliste lepingute ülimuslikkusest liidu teisese õiguse aktide suhtes, tuleb viimaseid siiski tõlgendada võimaluse piires kooskõlas nende lepingutega. Nii on Euroopa Kohus juba WTO kokkulepete teatavate sätete tõlgendamisel abiks võtnud WTO vaekogu või apellatsioonikogu aruanded [33].

25 — Kohtuotsus, 4.2.2016, C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, punktid 82–87 ja seal viidatud kohtupraktika).

26 — See erand sai nime kohtuotsuse, 7.5.1991, Nakajima *vs.* nõukogu järgi (C-69/89, EU:C:1991:186).

27 — See erand sai nime kohtuotsuse, 22.6.1989, Fediol *vs.* komisjon järgi (70/87, EU:C:1989:254).

28 — Vt selle kohta kohtuotsus, 16.7.2015, komisjon *vs.* Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, punktid 44–46 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 — Vt kohtuotsus, 9.1.2003, Petrotub ja Republica *vs.* nõukogu (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkt 56) nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996, L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45), mida on muudetud nõukogu 2. detsembri 1996. aasta määrusega (EÜ) nr 2331/96 (EÜT 1996, L 317, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 76) artikli 2 lõike 11 seisukohast, mille tekst vastab algmääruse artikli 2 lõikele 11.

30 — Vt selle kohta ka Üldkohtu kohtuotsus, 8.7.2008, Huvis *vs.* nõukogu (T-221/05, EU:T:2008:258, punkt 73).

31 — Vt selle kohta algmääruse artikli 1 suhtes kohtujuristi ettepanek, Wathelet, kohtuasi Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583, punkt 73). Vt ka kohtuotsus samas kohtuasjas, 17.3.2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, punkt 40 jj).

32 — Vt selle kohta kohtuotsused, 10.11.2011, X ja X BV (C-319/10 ja C-320/10, ei avaldata, EU:C:2011:720, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika), ja 4.2.2016, C & J Clark International ja Puma (C-659/13 ja C-34/14, EU:C:2016:74, punkt 96). Euroopa Kohus otsustas nimelt, et vaidluste lahendamise organi soovitusi või otsuseid, milles tuvastatakse WTO eeskirjade rikkumist, ei saa põhimõtteliselt ja nende õiguslikust ulatusest olenemata sisuliselt eristada materiaalõiguslikest eeskirjadest, mis väljendavad liikme võetud kohustusi WTOs.

33 — Kohtuotsus, 10.11.2011, X ja X BV (C-319/10 ja C-320/10, ei avaldata, EU:C:2011:720, punktid 44 ja 45 ja seal viidatud kohtupraktika). Vt selle kohta näiteks kohtuotsus, 17.3.2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, punkt 43).

40. Käesoleval juhul tuleneb vaidluste lahendamise organi 28. juuli 2011. aasta aruannete kohta – mida on nimetatud käesoleva ettepaneku punktis 7 – juhtumis „Euroopa ühendused – lõplikud dumpinguvastased meetmed teatavate Hiinast pärit rauast või terasest kinnitusdetailide suhtes“ vaidlusalusest määrusest, et institutsioonid võtsid selle määruse vastu,[34] „selleks, et võtta arvesse [nende] aruannete järeldusi määruse [nr 91/2009] kohta“, ja eesmärgiga „parandada määruse [nr 91/2009] aspekte, mida vaidluste lahendamise organ pidas [nendes] aruandes [aruannetes] vastuolulisteks“[35].

41. Nendel tingimustel ja arvestades sõnaselgeid viiteid nimetatud aruannetele ja ilmset soovi nende aruannete järeldusi vaidlusaluses määruses arvesse võtta, tuleb arvestada, et sel konkreetsel juhul tahtsid institutsioonid nimetatud määruse vastuvõtmisega nende aruannete järeldusi liidu õiguskorras rakendada. Sellest tulenevalt on liidu kohtu ülesanne hinnata, kui see osutub vajalikuks, vaidlusaluse määruse õiguspärasust nende aruannete seisukohast.

42. Mis puutub seevastu käesoleva ettepaneku punktis 18 nimetatud vaidluste lahendamise organi aruannetesse, mis võeti vastu 12. veebruaril 2016 vaidluste lahendamist reguleerivate eeskirjade ja protseduuride käsitusleppe artikli 21 lõike 5 alusel, siis tuleb kõigepealt märkida, et need on nii vaidlusalusest määrusest kui ka vaidlustatud kohtuotsusest hilisemad[36]. Peale selle ja nagu ma käesoleva ettepaneku punktis 19 märkisin, võttis komisjon määruse 2015/476 alusel vastu määruse 2016/278, milles ta pidas kohaseks vaidlusaluse määrusega kehtestatud dumpinguvastased meetmed nimetatud aruannetes tehtud järelduste põhjal kehtetuks tunnistada[37]. Määruse (EL) 2016/278 artiklist 2 tuleneb nimelt, et nende meetmete kehtetuks tunnistamine jõustus alates määruse jõustumise kuupäevast ja selle alusel ei saa enne seda kuupäeva sisse nõutud tollimakse tagasi nõuda. Sellest tuleneb, et kuna liit välistas niisugustel asjaoludel vaidlusaluse määruse alusel makstud tollimaksude tagasimaksmise, siis ei soovinud ta rakendada konkreetset WTO raames võetud kohustust[38]. Esitatud põhjendustest tuleneb, et käesoleval juhul ei saa vaidlusaluse määruse ega veelgi vähem vaidlustatud kohtuotsuse õiguspärasust hinnata nimetatud vaidluste lahendamise organi aruannete seisukohast.

43. Lõpuks, mis puutub teistesse vaidluste lahendamise organi aruannetesse, millele pooled tuginevad, siis tuleb tõdeda, et institutsioonid ei soovinud nende aruannete tulemusel võtta ühtegi konkreetset kohustust vaidlusaluse määruse suhtes. Nendel tingimustel võivad need aruanded käesoleva ettepaneku punktis 39 nimetatud kohtupraktika seisukohast olla kõige enam elemendid, mida Euroopa Kohus võib kasutada kõnealuse dumpinguvastase lepingu sätete tõlgendamiseks.

C. *Esimene väide, et teatavad eksporditehingud asjaomase tootega on dumpingumarginaali arvutusest välja jäetud*

44. Esimene väide puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punktides 29–90 esitatud arutluskäiku. Väidetakse, et on rikutud algmääruse artikli 2 lõikeid 10 ja 11 ning dumpinguvastase lepingu artikleid 2.4 ja 2.4.2. Selles väites heidavad apellandid sisuliselt Üldkohtule ette, et see ei tunnistanud institutsioonide viga selles, et nad jätsid dumpingumarginaalide kindlaksmääramisel võrdlusest normaalväärtusega välja teatavad eksporditehingud, nimelt need, mis tehti asjaomase toote nende liikidega, millele vastavat tooteliiki India tootjal ei olnud.

34 — Vaidlusalune määrus võeti vastu määruse nr 1515/2001 alusel (vt käesoleva ettepanek, joonealune märkus 9).

35 — Vt eelkõige vaidlusaluse määruse preambul ja põhjendused 2, 3, 6, 7, 9, 10, 12, 22, 23, 110, 112, 117, 125, 127, 128, 130, 132, 135 ja 138.

36 — Vt selle kohta kohtuotsus, 10.11.2011, X ja X BV (C-319/10 ja C-320/10, ei avaldata, EU:C:2011:720, punkt 40).

37 — Vt määruse 2016/278 põhjendused 10 ja 13 ning artikkel 1.

38 — Vt kohtuotsus, 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punkt 35).

1. Vaidlustatud kohtuotsus

45. Vaidlustatud kohtuotsuses oli Üldkohus seisukohal, et algmääruse artikli 2 lõige 11 koostoimes dumpinguvastase lepingu artikliga 2.4.2 nõuab, et institutsioonid peavad dumpingumarginaalide kindlaksmääramisel võrdlema normaalväärtusega ainult tehinguid, mis on sellega võrreldavad. Nimetatud õigusnormides viidatud õiglast võrdlemist reguleerivate sätete alusel on institutsioonid kohustatud „võimaluse piires“ muutma tehingud kohanduste abil võrreldavateks. Peale selle ei nõua kõnealused sätted, et võrdlus oleks võimalikult „õiglasem“, vaid ainult, et see oleks „õiglane“ [39].

46. Käesoleval juhul olid Üldkohtu hinnangul kõik asjaomase toote liigid samastatavad „samasuguse“ tootega ja neid võis seega pidada võrreldavateks. See ei olnud aga automaatselt samamoodi teatavate asjaomase toote liikide hindade puhul, nimelt nende toodete hinna puhul, mida Hiina eksportivad tootjad eksportisid ja mida ei olnud valmistanud India tootja. Kuna asjaomase toote nende, ometi samasuguste liikide puhul, Indias müügihinda ei olnud, oleks see seega takistanud võrdlemist nende tooteliikide puhul dumpingumarginaalide arvutamiseks [40].

47. Üldkohus analüüsis seejärel algmääruses ette nähtud eri meetodeid, mis oleksid lõpuks võimaldanud institutsioonidel saada normaalväärtuse asjaomase toote liikide puhul, millele vastavat tooteliiki India tootjal ei olnud. Üldkohtu hinnangul aga ei oleks need meetodid, isegi kui neid pidada teostatavateks, taganud õiglasemat võrdlemist kui institutsioonide tehtud võrdlus [41]. Üldkohus lükkas samuti tagasi apellantide argumendid asjaomase toote kõikide eksporditud liikide suhtes välja arvutatud dumpingumarginaalide tüüpilisuse kohta [42]. Selle analüüsi tulemusel järeldas Üldkohus, et nõukogu ei olnud teinud ilmset hindamisviga, kui ta jättis dumpingumarginaali arvutamisest välja eksporditehingud asjaomase toote liikidega, mille kohta ei olnud tootja müügihinnad võrdlusriigis kättesaadavad.

2. Poolte argumentide lühikokkuvõte

48. Apellandid väidavad esiteks, et Üldkohus tõlgendab algmääruse artikli 2 lõiget 11 ja dumpinguvastase lepingu artiklit 2.4.2 ekslikult. Neid kahte õigusnormi tuleks nende arvates tõlgendada nii, et need nõuavad, et kõiki asjaomase toote eksportmüügi tehinguid, nagu määratleti uurimise algatamisel, tuleb dumpingumarginaali väljaarvutamiseks võrdlemisel arvesse võtta. See marginaal peaks nimelt puudutama uurimises vaadeldavat toodet tervikuna. Peale selle ei võimalda mitteturumajandusliku riigi staatus teha dumpingumarginaali kindlaksmääramise eeskirjadest erandit.

49. Teiseks ajas Üldkohus nende väitel segi dumpingumarginaali arvutamise ja õiglase võrdluse kohustused. Esiteks, kui Üldkohus analüüsis, kas eri lahendused, mis võimaldavad võrrelda kõiki eksporditehinguid, olid või ei olnud „õiglased“, taandas Üldkohus nende sõnul dumpingumarginaali arvutamise kohustused õiglase võrdlemise kohustusteks. Teiseks ei tuleks dumpingumarginaali arvutamise vastavust algmääruse artikli 2 lõikele 11 hinnata mõiste „võrreldavad hinnad“ [43], vaid mõiste „võrreldavad tehingud“ alusel. Apellandid vaidlustavad ka Üldkohtu kasutatud väljendi „võimaluse piires“ [44].

39 — Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 37, 40 ja 61.

40 — Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 63.

41 — Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 67–84.

42 — Vt konkreetselt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 81–83.

43 — Apellandid peavad silmas vaidlustatud kohtuotsuse punkti 61.

44 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 40 ja käesoleva ettepaneku punkt 45.

50. Kolmandaks ja igal juhul on Üldkohtu analüüs nende arvates ekslik. Nende sõnul ei ole tegu selle tõendamisega, et üks käsitlusviis on õiglasem kui teine, vaid et kasutatav käsitlusviis on vastavuses algmääruse artikli 2 lõikega 11 ja dumpinguvastase lepingu artikliga 2.4.2. Nende õigusnormide järgimise peavad tagama institutsioonid, mitte huvitatud isikud. Mõiste „tüüpilisus“ ei ole nende arvates asjassepuutuv, kuna seda ei ole nimetatud algmääruses ega dumpinguvastases lepingus. Igal juhul on apellandid endi sõnul tõendanud, et eksporditehingud, mida liidu institutsioonid kasutasid, ei ole tüüpilised.

51. Institutsioonid vaidlevad apellantide etteheidetele vastu. Komisjon väidab esiteks, et esimene väide ei ole vastuvõetav, kuna apellandid vaidlustavad faktilistele asjaoludele antud hinnangu ja ei ole väitnud, et on rikutud õigusnormi, ning lisaks, et see väide ei ole ka tulemuslik. Seejärel moonutab komisjoni sõnul algmääruse artikli 2 lõike 11 ja dumpinguvastase lepingu punkti 2.4.2 apellantide pakutud tõlgendus dumpinguvastase lepingu punkti 2.4 mõtet ja sisu, mis on tema sõnul „läbi imbunud“ „õiglase võrdluse“ põhimõttest, mis on ülekaalukas põhimõte. Nõukogu leiab, et algmääruse ja dumpinguvastase lepingu sõnastus näitab selgelt, et õiglase võrdluse nõue peab kaaluma üles kohustuse arvutada dumpingumarginaal välja kõikide eksporditehingute alusel. Institutsioonide arvates ei ole kohtupraktika ja vaidluste lahendamise organi apellatsioonikogu aruanded, millele apellandid tuginevad, asjassepuutuvad, sest need puudutavad nullini vähendamise küsimust, mis on väga erinev küsimusest, mida käsitleb käesolev kohtuasi. Seevastu dumpinguvastase lepingu punkti 2.4.2 tõlgendus vaidluste lahendamise organi apellatsioonikogu poolt näitab, et sõna „võrreldavad“ on „õiglase võrdluse“ tagamiseks väga oluline. Peale selle tuleneb nende väitel kohtupraktikast, et tüüpilisuse mõiste on asjassepuutuv.

3. Õiguslik hinnang

52. See väide puudutab institutsioonide kohustuste ulatust dumpingumarginaali olemasolu kindlaksmääramisel vastavalt algmääruse artikli 2 lõikele 11.

53. Apellantide esitatud etteheited puudutavad vaidlustatud kohtuotsuses õigeks peetud selle õigusnormi tõlgendust – mida on meelde tuletatud käesoleva ettepaneku punktides 45 ja 46 –, mille alusel Üldkohus põhjendas käesoleval juhul asjaomase toote teatavate liikide väljajätmist eksporditehingute dumpingumarginaali arvutusest.

54. Kõigepealt tuleb märkida, et vastupidi sellele, mida väidab komisjon, ei ole esimene väide tervikuna vastuvõetamatu ega tulemusetu.

55. Nimelt nähtub minu arvates apellantide argumentide kokkuvõttest ühelt poolt ilmselt,[45] et nad heidavad Üldkohtule ette õigusnormi rikkumisi, mis on tingitud dumpingumarginaali ja õiglast võrdlust reguleerivate algmääruse ja dumpinguvastase lepingu sätete väidetavalt ebaõigesti tõlgendamisest. Need on apellatsioonkaebuse raames vastuvõetavad õigusküsimused.

56. Teiselt poolt ei ole väide ka tulemusetu, nagu väidab komisjon. Nimelt kui Euroopa Kohus peaks seda väidet vastu võttes otsustama, et Üldkohtu poolt õigeks peetav kõnealuste algmääruse ja dumpinguvastase lepingu sätete tõlgendus on ebaõige, oleks vaidlustatud kohtuotsuses rikutud õigusnormi, mille tõttu tuleks kohtuotsus tühistada.

45 — Vt käesoleva ettepaneku punktid 48–50.

57. Apellantide eri etteheidete sisuliste küsimuste analüüsimise kohta tuleb kõigepealt meelde tuletada, et – nagu õigesti märkis Üldkohus – väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on institutsioonidel ühise kaubanduspoliitika ja iseäranis kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerulisuse tõttu, mida nad uurima peavad [46].

58. Täpsemalt tuleneb kohtupraktikast, et algmääruse artikli 2 lõike 11 kohaldamine ja eelkõige valiku tegemine dumpingumarginaali arvutamise eri meetodite vahel, eeldavad keerukate majanduslike olukordade hindamist [47].

59. Kuigi institutsioonidel on algmääruse artikli 2 lõike 11 rakendamisel ulatuslik kaalutlusõigus, tuleb seda õigust siiski teostada kooskõlas sama määrusega kehtestatud õigusliku raamistikuga. Käesolevas kontekstis on minu arvates eriti asjakohased kaks konkreetset sellest õiguslikust raamistikust tulenevat nõuet.

60. Esiteks tuleb märkida, et dumpinguvastane õiguslik raamistik puudutab toote dumpingut. Algmääruse artikli 1 lõikes 2 antud mõiste „dumping“ määratluses endas on nimetatud „toote dumpingut“ [48].

61. Ei ole seega juhus, et üks esimesi toiminguid, mida institutsioonid dumpinguvastases uurimises teevad, on määrata kindlaks uurimises vaadeldav asjaomane toode. See määratlemine peab aitama välja töötada niisuguste toodete nimekirja, mille importimise kohta liitu tehakse dumpinguvastane uurimine ja millele olenevalt olukorrast määratakse pärast uurimist dumpinguvastased tollimaksud [49]. Selle määratluse põhjal tehakse seejärel kindlaks ka „samasugune toode“ algmääruse artikli 1 lõike 4 tähenduses.

62. Kui institutsioonid on asjaomase toote määratlenud, peavad nad vastavalt sellele määratlusele käsitlema seda toodet kogu uurimise vältel järjepidevalt [50].

63. Sellest järeldub eelkõige, et kui institutsioonid määravad kindlaks dumpingumarginaalide olemasolu, peavad nad seda tõendama asjaomase *toote* puhul, nagu on uurimise raames määratletud, ja täpsemalt, selle toote puhul tervikuna [51]. Nad ei või kõigepealt määratleda uurimises käsitletava toote teataval viisil ja seejärel arvutada dumpingumarginaalid viisil, mis ei ole selle määratlusega täielikult kooskõlas.

46 — Niisuguse kaalutluse kohtulik kontroll peab seega piirduma sellega, et kontrollitakse menetlusnormidest kinnipidamist, vaidlustatud valiku tegemise aluseks olevate asjaolude sisulist õigsust, ilmsete vigade puudumist nende faktiliste asjaolude hindamisel ja võimu kuritarvitamise puudumist. Vt muu hulgas kohtuotsus, 7.4.2016, ArcelorMittal Tubular Products Ostrava jt *vs.* nõukogu ja nõukogu *vs.* Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P ja C-193/14 P, EU:C:2016:209, punkt 34 ning seal viidatud kohtupraktika).

47 — Vt kohtuotsus, 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punkt 41).

48 — Selle sätte kohaselt käsitletakse *toodet* dumpingtootena, kui selle hind liitu eksportimisel on väiksem kui tavapärase kaubandustegevuse käigus ekspordiriigi kindlaksmääratud samasuguse toote võrreldav hind.

49 — Vt selle kohta Üldkohtu väljakujunenud kohtupraktika, mida on nimetatud kohtujuristi ettepaneku punktis 46, Wathelet, kohtuasi Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2015:583).

50 — Vt selle kohta dumpinguvastase lepingu artikli 2.4.2 suhtes WTO apellatsioonikogu 1. märtsi 2001. aasta aruande „Euroopa ühendused – dumpinguvastased tollimaksud Indiast pärit puuvillase voodipesu impordile“ (DS141/AB/R) punkt 53.

51 — Vt selle kohta kohtujuristi ettepanek, Léger, kohtuasi Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, punktid 159 ja 163). See tuleneb muide mõistest „dumpingumarginaal“ endast, milleks on algmääruse artikli 2 lõike 12 kohaselt summa, mille võrra normaalväärtus ületab ekspordihinna. Ekspordihind on aga määratletud artikli 2 lõikes 8 kui liitu ekspordiks müüdud *toote* eest tegelikult makstud või makstav hind. Lisaks on paljudes WTO apellatsioonikogu aruannetes dumpinguvastase lepingu artikli 2.4.2 tõlgendamisel nimetatud nõuet vaadelda asjaomast toodet tervikuna. Vt selle kohta näiteks WTO apellatsioonikogu 1. märtsi 2001. aasta aruande „Euroopa ühendused – dumpinguvastased tollimaksud Indiast pärit puuvillase voodipesu impordile“ (DS141/AB/R) punktid 51 ja 53 ja WTO apellatsioonikogu 11. augusti 2004. aasta aruande „Ameerika Ühendriigid – Dumpingu lõplik kindlaksmääramine teatavate Kanadast pärit vaigurikaste puidutöö puidu liikide puhul“ (DS264/AB/R) punktid 98 ja 99.

64. See ei tähenda, et institutsioonidel oleks keelatud, kui nad seda dumpingumarginaali kindlaksmääramiseks kohaseks peavad, jagada asjaomast toodet alaliikideks või mudeliteks ja teha mitu võrdlust. Toote uurimise käigus järjekindla käsitlemise nõue eeldab siiski, et on vaja, et kõikide nende võrdlemiste tulemusi võetaks seejärel arvesse ja et dumpingumarginaalid määratakse kindlaks terve vaatlusaluse toote puhul tervikuna [52].

65. Teiseks nähtub samadest algmääruse artikli 2 lõike 11 sõnastusest, et dumpingumarginaali kindlaksmääramisel kehtib nõue, et see marginaal kajastaks kasutatava dumpingu tegelikku ulatust [53].

66. Seega tuleb institutsioonidel oma kaalutlusõiguse teostamisel algmääruse artikli 2 lõike 11 rakendamisel kasutada dumpingumarginaalide arvutamise meetodeid, nii et oleks tagatud, et sel viisil kindlaks määratud marginaalid kajastavad dumpingu tegelikku ulatust [54].

67. Algmääruse artikli 2 lõike 11 niisugune tõlgendus, nagu soovitab Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses ja mis lubab institutsioonidel dumpingumarginaali arvutusest välja jätta teatavad eksporditehingud uurimise raames määratletud asjaomase toote liikidega, võimaldades neil seejuures siiski kohaldada sel viisil väljaarvutatud dumpingumarginaale kõikide asjaomase toote liikide suhtes, võib minu arvates rikkuda mõlemat käesoleva ettepaneku punktides 62 ja 63 ning 65 ja 66 nimetatud nõuet.

68. Nimelt, kui ühelt poolt teatavaid asjaomase toote liike dumpingumarginaalide arvutamisel arvesse ei võeta, siis on need marginaalid välja arvutatud ainult osa asjaomase toote puhul, mitte – nagu on määratletud uurimise raames – selle toote puhul tervikuna.

69. Teiselt poolt, kui institutsioonid ei võta dumpingumarginaalide arvutamisel arvesse eksporditehinguid asjaomase toote teatud liikidega, ei saa nad arvesse võtta ega mõõta nende tehingute mõju üldiste dumpingumarginaalide arvutusele. Sellest järeldub, et sel viisil ei kajasta need marginaalid kasutatava dumpingu tegelikku ulatust.

70. Järeldus, et institutsioonid ei või teatavate asjaomase toote liikidega seotud eksporditehinguid dumpingumarginaalide arvutusest välja jätta, leiab muuseas kinnitust esiteks algmääruse artikli 2 lõike 11 sõnastuses, teiseks Euroopa Kohtu praktikas ja kolmandaks dumpinguvastase lepingu artikli 2.4.2 tõlgendusest WTOs.

71. Esiteks on algmääruse artikli 2 lõike 11 sõnastuses sõnaselgelt ette nähtud, et esimese sümmeetrilise meetodi raames tehakse dumpingumarginaalide olemasolu kindlaks *kõigi liitu suunatud ekspordi tehingute* kaalutud keskmise normaalväärtuse võrdlemisel nende tehingute kaalutud keskmiste hindadega. Niisugune sõnastus jätab vähe ruumi võimalusele teatavad asjaomase toote eksporditehingud dumpingumarginaali arvutusest välja jätta.

72. Teiseks tunnistas Euroopa Kohus kohtuasjas Ikea Wholesale [55] nõukogu veaks, et nõukogu „ei arvutanud […] välja dumpingu kogusummat võrdluste alusel, mis kajastavad täies ulatuses *kõiki* võrreldavaid *ekspordihindu* [56].

52 — Vt dumpinguvastase lepingu artikli 2.4.2 kohta WTO apellatsioonikogu 11. augusti 2004. aasta aruande „Ühendriigid – Dumpingu lõplik kindlaksmääramine teatavate Kanadast pärit vaigurikaste puidutöö puidu liikide puhul“ (DS264/AB/R) punktid 80 ja 98 ja 99. Selles suhtes tuleb märkida, et kohtuotsuses, 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547) ei seadnud Euroopa Kohus mitme võrdlusega meetodi kasutamise lubatavust liidu õiguses kahtluse alla.

53 — Sellest sättest tuleneb tegelikult, et mõlemad selles ette nähtud sümmeetrilised meetodid peavad võimaldama kajastada kasutatava dumpingu tegelikku ulatust ja et vaid juhul, kui see nii ei ole, (ja kui ekspordihindade struktuuris esinevad olulised erinevused seoses eri ostjate, piirkondade või ajavahemikega) võivad institutsioonid kasutada asümmeetrilist meetodit. Vt selle kohta kohtuotsus, 9.1.2003, Petrotub ja Republica *vs*. nõukogu (C-76/00 P, EU:C:2003:4, punkt 49), ning kohtujuristi ettepanek, Jacobs, samas kohtuasjas (C-76/00 P, EU:C:2002:253), punkt 73 jj.

54 — Vt selle kohta kohtujuristi ettepanek, Léger, kohtuasi Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, punkt 154).

55 — Kohtuotsus, 27.9.2007 (C-351/04, EU:C:2007:547).

56 — Vt kohtuotsus, 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punkt 56). Kohtujuristi kursiiv.

73. Kolmandaks kinnitas WTO apellatsioonikogu dumpinguvastase lepingu artiklit 2.4.2 tõlgendades sõnaselgelt, et asjaomase toote dumpingumarginaalide olemasolu tuleb tuvastada „kaalutud keskmise normaalväärtuse võrdlemisel kõigi võrreldavate eksporditehingute – see tähendab *kõigi tehingute*, mis puudutavad *uurimisaluse toote kõiki mudeleid* – hindade kaalutud keskmisega“ [57].

74. Need viited nii algmääruse artikli 2 lõike 11 sõnastusele kui ka Euroopa Kohtu praktikale ja vaidluste lahendamise organi apellatsioonikogu otsustele kohtuasjades, mis puudutasid nn nullimismeetodi [58] õiguspärasust, vajavad kahte täpsustust.

75. Esimene täpsustus puudutab Üldkohtu poolt õigeks peetud algmääruse artikli 2 lõike 11 tõlgendust. Nimelt tõlgendas Üldkohus seda sätet dumpinguvastase lepingu artikli 2.4.2 seisukohast ning algmääruse artikli 2 lõikes 10 ja dumpinguvastase lepingu artiklis 2.4 ette nähtud „õiglase võrdluse“ tegemise kohustuse seisukohast.

76. Üldkohtu hinnangul nähtub sisuliselt kõikidest nendest sätetest, et institutsioonid peaksid normaalväärtusega võrdlema mitte tingimata kõikide asjaomase toote eksporditehingute hinda, vaid ainult kõiki „selle *väärtusega võrreldavaid* tehinguid“ [59]. Käesoleval juhul hindas Üldkohus, et asjaomase toote nende liikide eksporditehingud, millele vastavat tooteliiki ja seega *võrreldavat* (müügi-) *hinda* India tootjal ei olnud, ei ole *võrreldavad tehingud*. Kuna puudub meetod, mis oleks taganud õiglasema võrdlemise kui institutsioonide tehtud võrdlus, oli tema hinnangul seega õige need tehingud dumpingumarginaalide arvutusest välja jätta.

77. Selles suhtes tuleb siiski märkida esiteks, et nagu nähtub käesoleva ettepaneku punktist 73, tuleb dumpinguvastase lepingu artikli 2.4.2 kohaselt – mille seisukohast Üldkohus algmääruse artikli 2 lõiget 11 tõlgendas –„võrreldavate eksporditehingutena“ käsitada kõiki tehinguid, mis tehakse asjaomase toote iga liigiga [60]. Kui kõik uurimise ajal määratletud asjaomase toote liigid on samastatavad samasuguse tootega, siis asjaomase toote (ja samasuguse toote) järjekindla käsitlemise nõue, mida on nimetatud käesoleva ettepaneku punktis 62, nõuab, et kõiki neid liike loetaks tingimata võrreldavateks ja et seega oleksid kõik nendega tehtavad tehingud võrreldavad, ja seda vaatamata sellele, et puuduvad andmed teatavate nende tehingute hinna kohta.

78. Kui institutsioonidel ei ole andmeid asjaomase toote teatavate liikide hinna kohta (ekspordiriigis või vajaduse korral võrdlusriigis), on neil kaks valikut: nad kas vähendavad asjaomase toote määratluse ulatust, jättes need tooteliigid, mille kohta võrreldavat hinda ei ole, uurimisest välja [61]; või siis määravad arvestusliku normaalväärtuse kõikide asjaomase toote vastavate tooteliikide kohta, nii et dumpingumarginaalide kindlaksmääramiseks saaks arvesse võtta ka nende asjaomase toote liikidega tehtavaid eksporditehinguid.

57 — Vt WTO apellatsioonikogu 1. märtsi 2001. aasta aruanne „Euroopa ühendused – dumpinguvastased tollimaksud Indiast pärit puuvillase voodipesu impordile“ (DS141/AB/R), punktid 55 ja 58. Kohtujuristi kursiiv.

58 — Nn nullimismeetodi kohaselt viivad institutsioonid üldise dumpingumarginaali kindlaksmääramisel negatiivsed dumpingumarginaalid, s.o marginaalid, mis on kindlaks tehtud asjaomase toote mudelite puhul, mille ekspordihind on normaalväärtusest kõrgem, nulli. Vt selle kohta kohtuotsus, 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punktid 53 ja 54) ning vaidlustatud kohtuotsuse punkt 88.

59 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 40. Kohtujuristi kursiiv.

60 — Vt käesoleva ettepaneku joonealuses märkuses 57 viidatu.

61 — Vt selle kohta kohtujuristi ettepanek, Léger, kohtuasi Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2006:236, punkt 168).

79. Teiseks on tõsi, et algmääruse artikli 2 lõikes 11 sisalduva viite alusel sama määruse artikli 2 lõikele 10[62] hõlmab õiglase võrdluse tegemise kohustus ka dumpingumarginaalide olemasolu kindlaksmääramist. Ühelt poolt ei tähenda see aga kuidagi, et seda kohustust võiks tõlgendada nii, et see piirab asjaomase toote määratluse ulatust või kohustust võtta dumpingumarginaalide kindlaksmääramisel arvesse *kõiki* liitu suunatud selle toote ekspordi tehinguid[63]. Teiselt poolt ei võimalda algmääruse artikli 2 lõige 10 tuletada mõistet „õiglasem võrdlus“, millele Üldkohus oma arutluskäigus suures osas tugineb[64].

80. Teine täpsustus puudutab seda, et Üldkohus välistas sõnaselgelt nullimismeetodit puudutavate juhtude asjassepuutuvuse käesolevas asjas[65].

81. Täpsemalt välistas Üldkohus kohtuasja Ikea Wholesale, milles institutsioonid sellist meetodit kohaldasid, asjassepuutuvuse, leides, et „käesoleval juhul ei saa arvestada, et dumpingumarginaali ei arvutatud asjaomase toote liikide märkimisväärse esindatuse alusel, mistõttu see ei kajasta seega kõiki võrreldavaid ekspordihindu“[66]. Üldkohus leidis seejärel, et erinevalt juhtudest, kus kasutatakse nullimismeetodit – mille puhul dumpingumarginaalide kindlaksmääramisel tehtaval võrdlemisel jäeti kõik asjaomase toote kategooriad, mille puhul tuvastati negatiivne dumpingumarginaal, arvesse võtmata –, ei olnud käesoleval juhul võimalik arvestada, et institutsioonide käsitlusviisi tagajärjel oleks dumpingumarginaali arvutuse tulemus üle paisutatud[67].

82. Ma ei arva, et käesoleval juhul oleks võimalik nullimismeetodi kohta tehtud kohtupraktika ja vaidluste lahendamise organi otsuste kohaldamise asjassepuutuvus täiesti välistada, nagu seda tegi Üldkohus. Nimelt on nii need juhtumid kui ka käesolev kohtuasi tugevalt sarnased, kuna need puudutavad uurimise käigus määratletud asjaomase toote osa eksporditehingutest arvesse võtmist dumpingumarginaalide kindlaksmääramiseks. Nullimismeetodit käsitlevate kohtuasjade raames oli tegu tehingutega, mille puhul nende hinna võrdlemine normaalväärtusega oli andnud negatiivse marginaali. Käesoleval juhul on tegu tehingutega seoses tooteliikidega, mille kohta institutsioonidel müügihinna andmeid ei ole. Nende kahte tüüpi juhtude erinevus seisneb ainult selles, et esimeste puhul on kõnealuste tehingute mõju dumpingumarginaalide kindlaksmääramisele moonutatud, samas kui käesoleval juhul on nende eksporditehingute mõju nimetatud kindlaksmääramisele nende väljajätmise tõttu lihtsalt ignoreeritud.

83. Ma ei näe siiski põhjust, miks peaks niisuguse erinevuse tagajärjeks olema, et nendes otsustes dumpingumarginaalide kindlaksmääramise kohta väljendatud põhimõtteid – ja konkreetselt nõuet, et selle kindlaksmääramisel tuleb võtta arvesse kõiki asjaomase toote eksporditehinguid – peaks eirama ja need ei peaks seega olema käesoleval juhul kohaldatavad.

62 — Samamoodi viitab dumpinguvastase lepingu artikkel 2.4.2 sama lepingu artiklile 2.4.

63 — Selles suhtes tuleb samuti märkida, et vaidluste lahendamise organi apellatsioonikogu kinnitas sõnaselgelt, et „ekspordihinna ja normaalväärtuse võrdlus, milles *ei* võeta nõuetekohaselt arvesse *kõikide* võrreldavate eksporditehingute hindu, […] *ei ole* ekspordihinna ja normaalväärtuse „õiglane võrdlus“, nagu nõuavad punktid 2.4 ja 2.4.2.“ [mitteametlik tõlge]. Vt 1. märtsi 2001. aasta aruande „Euroopa ühendused – dumpinguvastased tollimaksud Indiast pärit puuvillase voodipesu impordile“ (DS141/AB/R), punkt 55.

64 — Vt selle kohta vaidlustatud kohtuotsuse punkt 84.

65 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 85–89.

66 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 85.

67 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 88.

84. Mis puutub argumenti, et selliselt asjaomase toote kõikide liikide puhul arvutatud dumpingumarginaalid on tüüpilised[68], siis tuleb märkida, et isegi kui need marginaalid olid tüüpilised viie kõige enam müüdava tooteliigi kohta, nagu Üldkohus tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 81, ei muuda see kuidagi asjaolu, et kuna institutsioonid jätsid teatavad eksporditehingud nende marginaalide arvutusest välja, siis eirasid nad nõuet võtta arvesse asjaomast toodet tervikuna ja arvutada nimetatud marginaalid välja, võttes arvesse kõikide liitu suunatud selle toote ekspordi tehingute hinda vastavalt algmääruse artikli 2 lõikele 11[69] .

85. Pealegi ei ole vaidlust selles, et käesoleval juhul jäeti dumpingumarginaalide arvutamisel arvesse võtmata vastavalt 38% ja 43% nende kahe apellandi müügist, nii et ühelt poolt võib nende marginaalide tüüpilisust apellantide puhul pidada vähemasti kaheldavaks, ja teiselt poolt võib tekkida küsimus, kas käesoleva ettepaneku punktides 65 ja 66 nimetatud nõuet, et dumpingumarginaal peab kajastama kasutatud dumpingu tegelikku ulatust, on vähemalt apellantide osas järgitud[70].

86. Lõpuks Üldkohtu tähelepaneku kohta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 89, et võrdlusriigi meetodi kasutamisel võib tekkida täiendavaid raskusi, märgin, et miski algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis a ega selle õigusnormiga taotletavates eesmärkides[71] ei õigusta selle tõlgendamist nii, et see piirab sama määruse artikli 2 lõikega 11 ette nähtud kohustust võtta dumpingumarginaali kindlaksmääramisel arvesse kõiki liitu suunatud asjaomase toote ekspordi tehinguid, nagu on määratletud uurimise käigus.

87. Kõiki eespool märgitud kaalutlusi ja esitatud põhjuseid arvestades leian, et kuna Üldkohus järeldas, et nõukogu ei olnud dumpingumarginaali arvutustest asjaomase toote teatavaid liike eksporditehinguid välja jättes teinud ilmset hindamisviga ja et seega ei rikkunud vaidlusalune määrus algmääruse artikli 2 lõiget 11 ega dumpinguvastase lepingu artiklit 2.4.2, siis on ta rikkunud õigusnormi. Teen Euroopa Kohtule ettepaneku esimene apellatsioonkaebuse väide vastu võtta.

D. *Teine väide, et keelduti teatavate kohanduste tegemisest*

88. Teine väide, mis jaguneb nelja ossa, on esitatud Üldkohtu arutluskäigu kohta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 96–126. Väidetakse, et on rikutud algmääruse artikli 2 lõiget 10, dumpinguvastase lepingu artiklit 2.4, hea halduse põhimõtet ning ELTL artiklit 296.

68 — Vt selle kohta ka vaidlustatud kohtuotsuse punktid 81–84.

69 — Selles suhtes ei arva ma – vastupidi sellele, mida väitis komisjon –, et sellest, et Euroopa Kohus kasutas sõnu „mis kajastavad täies ulatuses“ kohtuotsuse, 27.9.2007, Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547) punktis 56, mida on korratud käesoleva ettepaneku punktis 72, annaks alust järeldada, nagu oleks Euroopa Kohus tahtnud kinnitada niisugust algmääruse artikli 2 lõike 11 tõlgendust, mis vastupidi õigusnormi enda sõnastusele võimaldaks niisugust dumpingumarginaali kindlaks määrata, jättes teatavad asjaomase toote eksporditehingud välja.

70 — Niisuguses kontekstis ei saaks Üldkohus heastada dumpingumarginaalide kindlaksmääramist viisil, mis on vastuolus algmääruse artikli 2 lõikega 11, väites apellantide kohta, et nad kinnitavad, et „kõiki tooteliike arvesse võttes oleks väljaarvutatud dumpingumarginaal olnud oluliselt erinev sellest, mis on määratletud vaidlusaluses määruses“ (vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 83 *in fine*). Pealegi, arvestades et andmed arvestusliku normaalväärtuse saamiseks hoiti konfidentsiaalsed, oleks käesoleval juhul niisugust asjaolu tõendada olnud praktiliselt võimatu (vt käesoleva ettepaneku punkt 117 jj). Nende kaalutluste põhjal tulebki vaidlustatud kohtuotsuse sellel punktil põhinev kohtuistungil komisjoni esitatud argument, et esimene väide on tulemusetu, tagasi lükata.

71 — Vt punktid 99 ja 100 eespool ning käesoleva ettepaneku joonealuses märkuses 79 viidatud kohtupraktika.

1. Teise väite esimene ja teine osa algmääruse artikli 2 lõike 10 ja dumpinguvastase lepingu artikli 2.4 rikkumise kohta kohandamistaotluste rahuldamata jätmise seisukohast

89. Apellandid väidavad, et kuna Üldkohus ei järeldanud, et institutsioonid on rikkunud algmääruse artikli 2 lõiget 10 ja dumpinguvastase lepingu artiklit 2.4, sest nad jätsid rahuldamata apellantide kohandamistaotlused ühelt poolt nende ja India tootja tootmiskulude erinevuste [72] ning teiselt poolt kuluefektiivsuse ja tootlikkuse erinevuste arvesse võtmiseks, [73] siis on ta rikkunud õigusnormi.

a. Vaidlustatud kohtuotsus

90. Esiteks kohandamistaotluste kohta väidetavate tootmiskulude erinevuste arvesse võtmiseks väitsid apellandid Üldkohtus, et nad tõendasid India tootja kohta andmete analüüsi abil, et see oli süstemaatiliselt oma hinnad kindlaks määranud viisil, mis tagas talle kulude täielikult tasateenimise, ja et järelikult väljendusid kõik kuluerinevused hinnavahedes. Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuses selle argumendi tagasi, märkides et Indiat oli peetud turumajanduslikuks riigiks – seda valikut apellandid ei vaidlustanud – ja et institutsioonid võisid õigustatult arvestada, et India siseturul arvukate teiste tootjatega konkureerides ei saanud India tootja oma hindasid vabalt kehtestada, vaid pidi kohustuslikult neid hoidma India turu hindade tasemel [74]. Üldkohus leidis samuti, et käesoleval juhul ei olnud apellandid tõendanud, et väidetavad erinevused mõjutavad hindade võrreldavust [75].

91. Teiseks, mis puutub kuluefektiivsuse ja tootlikkuse erinevuste arvessevõtmiseks esitatud kohandamistaotluste rahuldamata jätmisse, siis Üldkohus oli seisukohal, et apellandid ei olnud tõendanud, mille poolest need erinevused mõjutavad normaalväärtuse ja ekspordihinna võrreldavust. Peale selle leidis Üldkohus ühelt poolt, et kui institutsioonid kasutavad võrdlusriigi meetodit, siis tuleks arvesse võtta kõiki andmeid selle riigi kohta, mitte ainult hindasid ja kulusid, ja teiselt poolt, et algmääruse artikli 2 lõiget 10 ei saa kasutada selleks, et jätta sama määruse artikli 2 lõike 7 punkti a ilma õigusmõjuta [76]. Üldkohus leidis ühtlasi, et apellandid ei olnud tõendanud, et nõukogu oli eksinud, kui ta järeldas, et üldiselt peeti Hiina tootmisprotsesse India tootjate omadega võrreldavateks ja et väidetavad erinevused olid osutunud väga väikesteks. Peale selle leidis Üldkohus, et kuna apellantide suhtes ei kohaldata turumajanduslikku kohtlemist, ei saanud nende andmeid normaalväärtuse kindlaksmääramisel arvesse võtta [77].

b. Poolte argumentide lühikokkuvõte

92. Apellandid väidavad oma teise väite esimeses osas, et ei ole selge, miks võisid institutsioonid nende esitatud tõendite põhjal õigusega kõrvale kalduda põhimõttest, et India tootja ei saanud kajastada müügihinnas suuremaid kulusid tulenevalt sellest, et ta importis toorainet ja et ta tegutses täiendavas tootmisprotsessis ainuüksi seetõttu, et ta konkureeris paljude teiste tootjatega. Nende väitel esitasid nad peale selle Üldkohtule deklaratsioonid, mis kinnitasid kulude otsest mõju hinnale ka liidu turul, millele on samuti iseloomulik konkurents.

72 — Apellandid pidasid konkreetselt silmas tooraine hankimise kulusid ja täiendavate tootmisprotsesside kasutamisega seonduvaid kulusid (ise energia tootmine) India tootja jaoks.

73 — Apellandid viitasid erinevustele tooraine tarbimises (koguselt, mitte väärtuselt), elektritarbimises (koguselt, mitte väärtuselt) ja tootlikkuses töötaja kohta nende endi ja India tootja vahel.

74 — Vaidlustatud kohtuotsuse punktid 103–108.

75 — Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 116.

76 — Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 110.

77 — Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 111 ja vaidlusaluse määruse punkt 103.

93. Teise väite teises osas väidavad apellandid, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punktist a ei nähtu nõue, et õiglane võrdlus või dumpingumarginaali kindlaksmääramine peaksid põhinema kõikidel andmetel võrdlusriigi kohta. Nende väitel ei tulene algmääruse artikli 2 lõikest 10 mingeid erandeid riikide jaoks, mis ei ole turumajanduslikud. Oleks ekslik öelda, et võrdlusriigi meetod kaotaks oma õigusmõju, kui oleks lubatud teha kohandusi. Kohanduste arvessevõtmine seoses kulutõhususe ja tootlikkuse erinevustega ei ole nende väitel võrdlusriigi meetodi eesmärgiga vastuolus, sest väiksemal tooraine- ja elektrikulul ning tööjõu efektiivsusel ei ole nende sõnul mingit seost nende elementide hinna ja kuludega ega turujõududega.

94. Institutsioonid vaidlevad apellantide argumentidele vastu.

c. Õiguslik hinnang

95. Mõlemas käesolevas osas tõstatatakse küsimus seose kohta, mis valitseb ühelt poolt algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a, mis käsitleb normaalväärtuse kindlaksmääramist mitteturumajanduslikust riigist pärit impordi puhul, ja teiselt poolt sama määruse artikli 2 lõike 10 vahel, mis näeb normaalväärtuse ja ekspordihinna õiglase võrdlemise kohustuse raames ette nõude teha vajaduse korral kohandusi.

96. Selles suhtes tuleb ühelt poolt meelde tuletada, et algmääruse artikli 2 lõikes 10 on ette nähtud, et kui kindlaksmääratud normaalväärtus ja ekspordihinnad ei ole võrreldavatel alustel, võetakse igal juhul eraldi kohanduste näol nõuetekohaselt arvesse neid tegurite väidetavaid ja ilmnenud erinevusi, mis mõjutavad hindu ja hinna võrreldavust.

97. Euroopa Kohtu praktikast nähtub, et kui pool palub algmääruse artikli 2 lõike 10 alusel teha kohandusi, mille eesmärk on muuta normaalväärtus ja ekspordihind dumpingumarginaali arvutamise eesmärgil võrreldavaks, peab ta tõendama, et tema nõue on põhjendatud. Seega, kui tootja palub kohandada normaalväärtust üldjuhul allapoole, peab see ettevõtja ka näitama ja tõendama, et tingimused sellise kohanduse tegemiseks on täidetud [78].

98. Teiselt poolt tuleb samuti meelde tuletada, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a kohaselt määratakse erandina sama artikli lõigetest 1–6 mitteturumajanduslikest riikidest pärineva impordi puhul normaalväärtus reeglina kolmandas turumajandusriigis kehtiva hinna või arvestusliku väärtuse alusel.

99. Euroopa Kohus märkis, et selle sätte eesmärk on vältida mitteturumajanduslikes riikides kehtivate hindade ja kulude arvessevõtmist, kuna seal ei ole need tegurid turujõudude tavapärane tagajärg [79].

100. Nende kahe õigusnormi vaheliste seoste kohta tuleb märkida, et miski algmääruses ei viita sellele, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkt a näeb ette üldise erandi nõudest teha kohandusi vastavalt sama määruse artikli 2 lõikele 10. Kui aga taotlused normaalväärtuse kohandamiseks esitatakse viimati nimetatud õigusnormi alusel uurimises, milles normaalväärtus määratakse kindlaks mitteturumajanduslikust riigist pärit importi käsitlevate õigusnormide kohaldamisel, on minu arvates vaja tõlgendada algmääruse artikli 2 lõiget 10 sama määruse artikli 2 lõike 7 punkti a seisukohast ja kontekstis.

78 — Kohtuotsus, 16.2.2012, nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punktid 58 ja 61 ning seal viidatud kohtupraktika).

79 — Kohtuotsus, 10.9.2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

101. Seega juhul, kus – nagu käesolevas asjas – institutsioonid määravad normaalväärtuse kindlaks algmääruse artikli 2 lõike 10 alusel võrdlusriigi meetodit kasutades, peavad nad *üldjuhul* kohanduste kujul arvesse võtma erinevusi, mis on tuvastatud tegurites, mille puhul väidetakse ja on tõendatud, et need mõjutavad hindu ja järelikult hindade võrreldavust.

102. Nõue tõlgendada algmääruse artikli 2 lõiget 10 sama määruse artikli 2 lõike 7 punkti a seisukohast eeldab aga, et sellisel juhul – et viimati nimetatud õigusnorm ei kaotaks kasulikku mõju – ei või institutsioonidelt nõuda, et nad teeksid kohandusi tegurite suhtes, mis ei ole otseselt või kaudselt turujõudude normaalne tagajärg.

103. Nendest kaalutlustest tuleneb, et ettevõtja, kelle suhtes ei kohaldata turumajanduslikku kohtlemist, ei saa minu arvates esitada normaalväärtuse kohandamise taotluse põhjenduseks erinevusi oma kulustruktuuriga või oma tootmistegevusega seotud tegurites [80]. Nimelt on peaaegu kindel, et mitteturumajanduslikes tingimustes tegutseva ettevõtja kulustruktuuri kui ka tootmistegevust mõjutavad enam-vähem otseselt näitajad, mis ei ole turujõudude normaalne tagajärg.

104. Käesoleval juhul tuleb esiteks kohandamistaotluste kohta väidetavate tootmiskulude erinevuste arvessevõtmiseks kõigepealt märkida, et apellantide esitatud argumentidega püütakse sisuliselt seada kahtluse alla Üldkohtu järeldused eri tõendite kohta, mille esitasid apellandid haldusmenetluses, nimelt andmeanalüüs India tootja kohta, nagu ka eri deklaratsioonid liidu turu kohta. See tähendab sisuliselt seada kahtluse alla see, kuidas Üldkohus hindas tõendeid, mis ei ole iseenesest õigusküsimus, mida Euroopa Kohus saaks kontrollida, välja arvatud juhul, kui tegemist on tõendite moonutamisega [81].

105. Peale selle ei vaidlustanud apellandid Üldkohtule esitatud tõendite puhul tegelikult sisulist põhjust, mille alusel Üldkohus nende väite tagasi lükkas, nimelt et kuna India tootja tegutseb konkurentsiga turul, on tema võimalus oma toodete hindu vabalt kehtestada konkurentsijõudude tõttu piiratud [82] ja et sel viisil ei ole kinnitust, et see tootja võiks oma võimalikke suuremaid tootmiskulusid automaatselt hinnas kajastada.

106. Igal juhul ei ole käesoleva ettepaneku punktides 102 ja 103 esitatud kaalutlusi arvestades niisugusel nagu käesoleval juhul kohandamistaotlused, mille on esitanud ettevõtjad, nagu apellandid ja mis puudutavad väidetavaid erinevusi nende ja võrdlusriigi tootja tootmiskuludes, vastuvõetavad. Selles suhtes märgin, et apellandid ei vaidlustanud vaidlusaluse määruse põhjenduses 103 esitatud järeldust, et kuna nende suhtes ei kohaldata turumajanduslikku kohtlemist, siis „ei saa leida, et nende kulustruktuur kajastab selliseid turuväärtusi, mida saaks kasutada kohandamise alusena“.

107. Teiseks, mis puutub kohandamistaotlusse kuluefektiivsuse ja tootlikkuse erinevuste arvessevõtmiseks, siis leian, et isegi kui tootlikkus ja kuluefektiivsus ei kujuta endast otseses mõttes kulusid, sõltuvad need paljudest teguritest, mis on tootmistegevuses määravad ja mille puhul võib mõistlikult eeldada, et neid mõjutavad kas või kaudselt näitajad, mis ei ole turujõudude normaalne tagajärg.

108. Sellest järeldub, et olukorras, kus normaalväärtus määratakse kindlaks võrdlusriigi meetodi põhjal, ei saa ettevõtja, kelle suhtes ei kohaldata turumajanduslikku kohtlemist, tuua normaalväärtuse kohandamise taotluse põhjenduseks erinevusi tootlikkuses ja efektiivsuses.

80 — Üldkohus kohaldas sisuliselt seda põhimõtet vaidlustatud kohtuotsuse punkti 111 lõpus.

81 — Vt *inter alia* kohtuotsus, 16.2.2012, nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punktid 64 ja 65 ning seal viidatud kohtupraktika).

82 — Vt dumpinguvastase analüüsi raames konkurentsi mõju hinnakujundusele arvesse võtmise kohta võrdlusriigi meetodil põhineva analüüsi puhul, kohtuotsus, 10.9.2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, punktid 57–59).

109. Sellest järeldub, et kui Üldkohus lükkas tagasi apellantide väite institutsioonide keeldumise kohta võtta käesoleval juhul arvesse kõnealuseid kohandusi, ei rikkunud ta õigusnormi, ning et seega tuleb teise väite esimene ja teine osa tagasi lükata.

2. Teise väite kolmas osa kohanduste taotlemiseks vajalike andmete ja põhjendamatu tõendamiskohustuse kohta

110. Teise väite kolmandas osas heidavad apellandid Üldkohtule ette algmääruse artikli 2 lõike 10, dumpinguvastase lepingu artikli 2.4 ning hea halduse põhimõtte rikkumist.

111. Nad peavad silmas vaidlustatud kohtuotsuse punkti 112, milles Üldkohus lükkas tagasi nende väite, et institutsioonid on rikkunud oma kohustust teatada, mis andmed on vajalikud selleks, et saaks taotleda kohandusi ja mitte panna neile põhjendamatut tõendamiskohustust.

112. Apellandid väidavad, et asjaolu, mida Üldkohus rõhutas, et nad võisid mõista oma kohandamistaotluste rahuldamata jätmise põhjuseid, ei mõjuta küsimust, kas neile pandi põhjendamatu tõendamiskohustus. Peale selle käsitasid nende väitel institutsioonid ühelt poolt kõiki andmeid võrdlusriigi tootja kohta konfidentsiaalsena ja teiselt poolt nõudsid, et apellandid tõendaksid, et India tootja oli väidetavaid raskusi oma hindades arvesse võtnud. Ent ilma juurdepääsuta India tootja andmetele on niisugust tõendamiskohustust nende väitel võimatu täita.

113. Käesolev väite osa tekitab probleemi kahe nõude ühitamisel, mis võivad teatud asjaoludel osutuda vastandlikeks. Ühelt poolt on tegu nõudega hoida nende ettevõtjate andmeid, kes nõustuvad institutsioonidega dumpinguvastase uurimise raames koostööd tegema, konfidentsiaalsena. Niisugune nõue näib eriti oluline võrdlusriigi meetodi kasutamise korral, milles institutsioonid üldjuhul võtavad aluseks uurimisega koostööd tegevate võrdlusriigi ettevõtjate esitatud andmed. Selle nõude arvesse võtmata jätmine võib nimelt tõsiselt pärssida võimalust niisuguseid uurimisi teha. Teiselt poolt on niisugune nõue aga vastuolus nõudega võimaldada pooltel, kes esitavad algmääruse artikli 2 lõike 10 alusel kohandamistaotlused, saada vajalikku teavet, mis võimaldaks neil oma taotlust põhjendada [83].

114. Selles suhtes tuleb kõigepealt märkida, et dumpinguvastase lepingu artiklis 2.4 on täpsustatud, et „võimuorganid teatavad asjaomastele pooltele, millist teavet on vaja õiglase võrdluse jaoks, ega pane nendele pooltele põhjendamata tõendamiskohustust“.

115. Vaidluste lahendamise organi apellatsioonikogu täpsustas oma 28. juuli 2011. aasta aruandes – mida on nimetatud käesoleva ettepaneku punktides 7, 40 ja 41 – juhtumis „Euroopa ühendused – lõplikud dumpinguvastased meetmed teatavate Hiinast pärit rauast või terasest kinnitusdetailide suhtes“, et selle õigusnormiga on ette nähtud, et uurimist läbi viivad ametiasutused teatavad pooltele, mis andmeid peavad kohandamistaotlused sisaldama, et huvitatud isikud saaksid niisuguseid taotlusi esitada [84].

116. Selles suhtes tuleb tõdeda, et eespool nimetatud, dumpinguvastase lepingu artiklis 2.4 sõnaselgelt ette nähtud nõudeid ei ole algmääruse artikli 2 lõike 10 sõnastuses sõnaselgelt korratud. Leian siiski, et need tulenevad selle õigusnormi tõlgendamisest dumpinguvastase lepingu artikli 2.4 seisukohast ja et igal juhul seonduvad need hea halduse põhimõttega, mis on sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 41 [85].

83 — Vt käesoleva ettepaneku punktid 96 ja 97 ja joonealuses märkuses 78 nimetatud kohtupraktika.

84 — Apellatsioonikogu aruanne EÜ – kinnitusdetailid (Hiina), punkt 489.

85 — Vt selle kohta Üldkohtu kohtuotsus, 8.7.2008, Huvis *vs.* nõukogu (T-221/05, ei avaldata, EU:T:2008:258, punkt 77).

117. Ent vastupidi tavalisele dumpinguvastasele uurimisele saadakse uurimises, milles tehakse normaalväärtus kindlaks võrdlusriigi tootja hindade põhjal, andmed selle väärtuse kohta kolmandast allikast ja need puudutavad uurimises vaatlusaluste eksportivate tootjate riigist erinevat riiki. Kuna nendel eksportivatel tootjatel ei ole nendele andmetele juurdepääsu, on neil raske saada teavet, mis on vajalik selleks, et kindlaks määrata, milliseid kohandusi võib institutsioonidelt taotleda selleks, et võtta arvesse võimalikke erinevusi, mis mõjutavad eksporditavate toodete ja võrdlusriigi tootja poolt siseturul müüdavate toodete hindade võrreldavust.

118. Niisugusel juhul tuleb seega institutsioonidel anda uurimises vaadeldavatele eksportivatele tootjatele piisavalt teavet, et nad saaksid esitada kohandamistaotlusi.

119. Selles suhtes tuleb ühelt poolt märkida, et seda, milliseid konkreetseid andmeid konkreetselt tuleb nimetatud eksportivate tootjatega jagada, hinnatakse igal üksikjuhul, mida analüüsitakse, võttes arvesse iga uurimise konkreetseid asjaolusid. Teiselt poolt on institutsioonide ülesanne anda neid andmeid, võttes arvesse nõuet hoida konfidentsiaalsena nende ettevõtjate andmeid, kes on nõustunud tegema asjaomases uurimises koostööd, nimelt vajaduse korral võrdlusriigi tootjate puhul.

120. Käesoleval juhul aga näib, et *kõiki* andmeid normaalväärtuse kindlaksmääramise kohta India tootja andmete põhjal hoiti eksportivate tootjate suhtes, kelle kohta uurimine toimus, konfidentsiaalsena [86]. Niisugustel tingimustel näib, nagu apellandid väidavad, et kohustust „tõendada, et väidetavad erinevused mõjutavad hindade võrreldavust“ [87] täita on tõepoolest raske, kui mitte võimatu.

121. Nendel tingimustel leian ma, et teise väite kolmas osa tuleks vastu võtta.

122. Märgin siiski kohe ära, et isegi kui Euroopa Kohus peaks eespool esitatud kaalutluste põhjal märkima, et kuna käesoleval juhul ei ole tuvastatud, et institutsioonid on rikkunud oma kohustust teatada, milliseid andmeid on vaja, ja mitte panna uurimises vaadeldavatele eksportivatele tootjatele põhjendamatut tõendamiskohustust, rikkus Üldkohus algmääruse artikli 2 lõiget 10, ei kaasne sellega tagajärgi sellele, et vaidlusaluses määruses jäeti apellantide esitatud kohandamistaotlused rahuldamata. Nagu nimelt nähtub minu kaalutlustest selle väite esimese ja teise osa analüüsi raames, ei saaks nagunii sellised ettevõtjad nagu apellandid, kelle suhtes ei kohaldatud turumajanduslikku kohtlemist, taotleda kohandusi oma seotuse tõttu apellantide kulustruktuuriga ja tootmistegevusega [88].

3. Teise väite neljas osa, et on rikutud ELTL artiklit 296

123. Teise väite neljandas osas väidavad apellandid, et Üldkohus tegi vaidlustatud kohtuotsuse punktides 120–124 vea, sest ta järeldas, et institutsioonid täitsid vaidlusaluses määruses oma põhjendamiskohustust. Apellantide väitel jättis Üldkohus põhjenduse puhul nõutava täpsusastme hindamisel arvesse võtmata vaidlusaluse määruse konteksti, nimelt seda, et kasutatakse võrdlusriigi meetodit ja puudub juurdepääs andmetele India tootja kohta. Samuti ei võtnud Üldkohus nende hinnangul piisavalt arvesse apellantide ja institutsioonide vahelist teabevahetust haldusmenetluse käigus, milles esimesed väidetavalt taotlesid teistelt üksikasjalikumaid selgitusi. Selles kontekstis oleksid institutsioonid pidanud täpsustama piisavalt üksikasjalikult põhjuseid, mille pärast ei täitnud apellandid oma esitatud argumentide ja tõenditega neile pandud tõendamiskohustust.

86 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 112. Seda asjaolu institutsioonid ei vaidlustanud.

87 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punkt 116.

88 — Selles suhtes tuleb ühtlasi märkida, et apellandid ei väitnud, et kuna teave India tootja andmete põhjal normaalväärtuse kindlaksmääramise kohta ei olnud neile kättesaadav, oleks see neil takistanud esitada taotlusi muud tüüpi kohanduste tegemiseks.

124. Selles suhtes tuleb meelde tuletada, et vastavalt Euroopa Kohtu praktikale peab ELTL artikliga 296 nõutav põhjendus vastama asjaomase akti olemusele ning sellest peab selgelt ja ühemõtteliselt ilmnema akti andnud institutsiooni arutluskäik, nii et huvitatud isikutel oleks võimalik teada saada võetud meetme põhjused ja pädeval kohtul teostada kontrolli. Seda nõuet hinnates tuleb lähtuda konkreetse juhtumi asjaoludest, eelkõige akti sisust, toodud põhjenduste laadist ning selgituste saamise huvist, mis võib olla adressaatidel või teistel aktist otseselt ja isiklikult puudutatud isikutel. Ei ole nõutud, et põhjenduses oleks toodud kõik asjassepuutuvad faktilised ja õiguslikud asjaolud, kuna kontrollides akti põhjenduse vastavust ELTL artikli 296 nõuetele, tuleb lisaks akti sõnastusele arvestada akti konteksti ja kõiki asjassepuutuvaid õigusnorme [89].

125. Kuna käesoleval juhul heidavad apellandid Üldkohtule ette, et see ei võtnud piisavalt arvesse haldusmenetluse käigus toimunud teabevahetust, seatakse selle argumendiga kahtluse alla tõendite hindamine Üldkohtu poolt, mis – nagu ma märkisin käesoleva ettepaneku punktis 104 – ei ole apellatsioonimenetluses lubatav [90].

126. Mis puutub argumenti, et ei võetud arvesse võrdlusriigi meetodi kasutamist, siis tuleb märkida, et vaidlusaluse määruse põhjenduste 41 ja 103 analüüs vaidlustatud kohtuotsuse punktis 99 näitab eksimatult, et nõukogu võttis küll arvesse seda asjaolu oma seletuskirjas, mille pärast ta otsustas, et apellantide esitatud kohandamistaotlused tuleb rahuldamata jätta. Nendel tingimustel ei saa Üldkohtule ette heita, et ta ei pidanud vaidlusaluse määruse põhjendatust sel põhjusel puudulikuks. Mis puutub argumenti, et andmed India tootja kohta ei ole kättesaadavad, siis see asjaolu ei mõjuta kuidagi institutsioonide põhjendamiskohustust ja igal juhul võimalik täiendav põhjendamine ei heastaks asjaolu, et kohanduste taotlemiseks vajalik teave ei ole kättesaadav.

127. Sellest tulenevalt tuleb minu arvates teise väite neljas osa samuti tagasi lükata.

128. Kokkuvõttes tuleneb käesoleva ettepaneku punktidest 87 ja 121, et minu arvates tuleb apellantide apellatsioonkaebus kohtuasjas C-376/15 P rahuldada ja vaidlustatud kohtuotsus tühistada.

VI. Hagi Üldkohtus

129. Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu kohaselt võib Euroopa Kohus teha Üldkohtu otsuse tühistamise korral asja suhtes ise lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab. Ma leian, et käesoleval juhul on see nii.

130. Käesoleva ettepaneku punktides 52–87 esitatud kaalutlustest tuleneb, et kuna nõukogu jättis apellantide toodetavad ja eksporditavad toodete liigid, mille kohta ei olnud võrdlusriigis tootja müügihinda teada, dumpingumarginaali arvutamisest välja, tegi ta ilmse hindamisvea ja et seega rikkus vaidlusalune määrus algmääruse artikli 2 lõiget 11 ja dumpinguvastase lepingu artiklit 2.4.2.

131. Nendel tingimustel leian, et vaidlusalune määrus tuleb apellante puudutavas osas tühistada.

VII. Kohtukulud

132. Kui Euroopa Kohus minu hinnanguid jagab, on nõukogu kohtuvaidluse kohtuasjas C-376/15 P kaotanud. Seepärast, kuna apellandid nõudsid kodukorra artikli 138 lõike 1 ja artikli 184 lõigete 1, 2 ja 4 alusel, et kohtukulud mõistetaks välja nõukogult, teen Euroopa Kohtule ettepaneku mõista apellantide kohtukulud nii esimeses astmes kui ka apellatsioonimenetluses kohtuasjas C-376/15 P välja nõukogult ja jätta komisjoni kohtukulud selles kohtuasjas tema enda kanda.

89 — Vt kohtuotsus, 10.9.2015, Fliesen-Zentrum Deutschland (C-687/13, EU:C:2015:573, punktid 75 ja 76 ning seal viidatud kohtupraktika).

90 — Vt käesoleva ettepaneku joonealuses märkuses 81 osutatud kohtupraktika.

133. Kuna seevastu apellatsioonkaebus kohtuasjas C-377/15 P tuleb jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, tuleb selle kohtuasja kohtukulud välja mõista apellantidelt.

VIII. Ettepanek

134. Esitatud põhjendusi arvestades teen Euroopa Kohtule ettepaneku teha järgmine otsus:

1. Jätta apellatsioonkaebus kohtuasjas C-377/15 P vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

2. Tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 29. aprilli 2015. aasta kohtuotsus Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener *vs.* nõukogu (T-558/12 ja T-559/12, EU:T:2015:237).

3. Tühistada nõukogu 4. oktoobri 2012. aasta rakendusmäärus (EL) nr 924/2012, millega muudetakse määrust (EÜ) nr 91/2009, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks teatavate Hiina Rahvavabariigist pärit rauast või terasest kinnitusdetailide impordi suhtes, osas, milles see puudutab äriühinguid Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd.

4. Mõista äriühingute Changshu City Standard Parts Factory ja Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd kohtukulud kohtuasjas C-376/15 P, nagu ka Üldkohtus, välja Euroopa Liidu Nõukogult.

5. Euroopa Komisjon kannab oma kohtukulud kohtuasjas C-376/15 P ise.

6. Mõista kohtuasja C-377/15 P kohtukulud välja Changshu City Standard Parts Factory'lt ja Ningbo Jinding Fastener Co. Ltd-lt.